

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

18. oktober 2018*

»Appel – dumping – forordning (EF) nr. 397/2004 – import af sengelinned af bomuld med oprindelse i Pakistan – fortsat søgsmålsinteresse«

I sag C-100/17 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 24. februar 2017,

Gul Ahmed Textile Mills Ltd, Karachi (Pakistan), ved avocat L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwälte R. Bierwagen og C. Hipp.

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland og N. Kuplewatzky, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af formanden for Syvende Afdeling, T. von Danwitz, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Juhász (refererende dommer) og C. Vajda,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. januar 2018,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. marts 2018,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

- 1 Med sin appel har Gul Ahmed Textile Mills (herefter »Gul Ahmed«) nedlagt påstand om ophævelse af dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 15. december 2016, Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet (T-199/04 RENV, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2016:740), hvorved Retten frifandt Rådet i det søgsmål, som Gul Ahmed havde anlagt med påstand om annullation af forordning (EF) nr. 397/2004 af 2. marts 2004 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Pakistan (EUT 2004, L 66, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«), for så vidt som den vedrørte selskabet.

Sagens baggrund og den omtvistede forordning

- 2 Med henblik på denne sag kan sagens baggrund gengives således:
- 3 Gul Ahmed er et pakistansk selskab, som fremstiller og eksporterer sengelinned til Den Europæiske Union.
- 4 Efter en klage indgivet den 4. november 2002 indledte Europa-Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende importen af bleget, farvet eller trykt sengelinned af rent bomuld eller af en blanding af bomuld og kemofibre eller hør (hvor hør ikke er det dominerende materiale) med oprindelse i Pakistan for perioden fra den 1. oktober 2001 til den 30. september 2002. Undersøgelsen af udviklingstendenser med henblik på vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 1999 til udgangen af undersøgelsesperioden.
- 5 Den 10. december 2003 tilsendte Kommissionen appellanten en generel, endelig underretningsskrivelse med en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og grundene til, at den foreslog at vedtage endelige antidumpingforanstaltninger, samt en endelig underretningsskrivelse, som udelukkende vedrørte appellanten. Ved skrivelse af 5. januar 2004 anfægtede appellanten Kommissionens konklusioner i henhold til disse dokumenter. Appellanten fremlagde supplerende oplysninger for Kommissionen ved skrivelser af 16. februar 2004.
- 6 Den 17. februar 2004 besvarede Kommissionen skrivelsen af 5. januar 2004. Selv om Kommissionen foretog visse berigtigelser af sine beregninger, bekræftede denne institution de konklusioner, som den var nået frem til i de i den foregående præmis nævnte dokumenter. Ved skrivelse af 27. februar 2004 fremhævede appellanten de fejl, som Kommissionen havde begået i sin analyse.
- 7 Den 2. marts 2004 vedtog Rådet for Den Europæiske Union den omtvistede forordning.
- 8 I 70. betragtning til den omtvistede forordning fastsatte Rådet en samlet gennemsnitlig dumpingmargen på 13,1% for alle pakistanske eksporterende producenter.
- 9 I den del, der var forbeholdt prisanalysen, som skete inden for de generelle rammer for undersøgelsen af den skade, som EU-erhvervsgrænen havde lidt, bemærkede Rådet i det væsentlige i 92. betragtning til denne forordning, at gennemsnitspriserne pr. kg for EU-producenterne var steget gradvist i løbet af den betragtede periode, og at det for at vurdere denne udvikling skulle bemærkes, at denne gennemsnitspris omfattede såvel dyre som billige typer af den pågældende vare, og at »[EU]-erhvervsgrænen [havde] været tvunget til at foretage en omlægning til øget salg af nicheprodukter af højere værdi, idet deres salg af massevarer [var] blevet overtaget af import fra lavprislande«.

- 10 I 101. betragtning til den omtvistede forordning anførte Rådet, at EU-erhvervsgrenens situation var blevet forværret, idet det bemærkede, at for producenterne i stikprøven udviste de gennemsnitlige salgspriser »en opadgående tendens i løbet af den betragtede periode, hvilket imidlertid delvis [skyldtes] en omlægning til salg af nicheprodukter af højere værdi«.
- 11 I den generelle del forbeholdt analysen af årsagsforbindelsen anførte Rådet som led i undersøgelsen af dumpingimportens virkninger i det væsentlige i 104. og 105. betragtning til den omtvistede forordning, at såvel importen af sengelinned af bomuld fra Pakistan som dette lands tilsvarende markedsandel inden for EU var steget. Rådet bemærkede endvidere, at »priserne på dumpingimporten lå væsentligt under [EU]-producenternes priser og også under andre tredjelandes eksportørers priser. Det konstateredes endvidere også, at [EU]-erhvervsgrenen stort set havde måttet trække sig tilbage fra lavprismarkedssegmenterne, hvor importen fra Pakistan [stod] stærkt, hvilket også understregede årsagssammenhængen mellem dumpingimporten og den skade, som [EU]-erhvervsgrenen [havde] lidt«.
- 12 Endelig bemærkede Rådet i forbindelse med analysen af andre faktorerers virkninger i 109. betragtning til den omtvistede forordning, at importen med oprindelse i andre tredjelande end Indien og Pakistan var steget i undersøgelsesperioden. I denne forbindelse fremhævede Rådet, at »[d]a der er koncernforbindelser mellem selskaber i Tyrkiet og [EU], er der en vis markedsintegration i form af selskabsintern handel mellem tyrkiske eksporterende producenter og virksomheder i [EU], der tyder på, at beslutningen om at foretage import fra dette land ikke kun er forbundet med prisen. Dette bekræftes af de gennemsnitlige priser på importeret sengelinned med oprindelse i Tyrkiet i undersøgelsesperioden, der var næsten 45% højere end de indiske priser og 34% højere end de pakistanske priser. Det er derfor usandsynligt, at importen med oprindelse i Tyrkiet brød årsagssammenhængen mellem dumpingimporten fra Pakistan og den skade, der er forvoldt [EU]-erhvervsgrenen«.
- 13 I 112. betragtning til den omtvistede forordning bemærkede Rådet endelig, at »[d]et blev hævdet, at efterspørgslen efter sengelinned fremstillet af [EU]-erhvervsgrenen er faldet udtrykt i mængde, idet den har koncentreret sig om den øvre del af markedet, hvor der sælges mindre mængder. Som tidligere nævnt faldt det samlede forbrug af sengelinned i EU imidlertid ikke, men steg snarere i løbet af den betragtede periode. De fleste producenter i [EU] har forskellige varemønstre for forskellige markedssegmenter. Mærkevarerne i den øverste ende af markedet giver stor fortjeneste, men sælges kun i meget små mængder. For at udnytte kapaciteten mest muligt og dække de faste produktionsomkostninger ville [EU]-erhvervsgrenen også have brug for et stort salg på markedssegmentet med lavere priser. Der er ingen tegn på, at salget er faldet i dette markedssegment. Dette segment er tværtimod i stadig stigende grad blevet overtaget af lavprisimport, hvilket forvolder [EU]-erhvervsgrenen skade. I betragtning af den samlede vækst i forbruget, der ikke er begrænset til noget bestemt markedssegment, kan efterspørgselssituationen i [EU] derfor ikke siges at have brudt årsagssammenhængen mellem dumpingimporten fra Pakistan og den skade, som [EU]-erhvervsgrenen har lidt«.
- 14 I henhold til den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, indførtes en antidumpingtold på 13,1% på import af sengelinned af bomuld med oprindelse i Pakistan henhørende under de kombinerede nomenklaturkoder, der var angivet i denne forordning.
- 15 Ved afslutningen af en delvis interimundersøgelse, der blev foretaget ex officio i henhold til artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996, L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), ændrede Rådet på grundlag af en ny undersøgelsesperiode fra den 1. april 2003 til den 31. marts 2004 den omtvistede forordning og vedtog forordning (EF) nr. 695/2006 af 5. maj 2006 (EUT 2006, L 121, s. 14), som indførte en ny antidumpingtold på mellem 0 og 8,5%. Eftersom de

fleste eksporterende producenter havde samarbejdet, blev der foretaget en stikprøve, der omfattede appellanten. Satsen for den endelige antidumpingtold, der skulle finde anvendelse på selskabets produkter, blev fastsat til 5,6%.

- 16 I overensstemmelse med grundforordningens artikel 11, stk. 2, udløb den endelige antidumpingtold, der således var blevet fastsat, den 2. marts 2009, dvs. fem år efter at den blev indført.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 17 Ved stævning indleveret til Retten den 28. maj 2004 anlagde Gul Ahmed søgsmål for Retten med påstand om annullation af den omtvistede forordning.
- 18 Dette søgsmål var støttet på fem anbringender om henholdsvis:
- tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 7 og 9, og af artikel 5, stk. 1 og 2, i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (WTO-GATT 1994) (EFT 1994, L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen af 1994«), der fremgår af bilag 1 A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som underskrevet i Marrakech den 15. april 1994 (EFT 1994, L 336, s. 1), for så vidt angår indledningen af undersøgelsesproceduren
 - et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 5, og artikel 18, stk. 4, og af antidumpingaftalen af 1994 for så vidt angår beregningen af normalværdien
 - tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, af antidumpingaftalen af 1994 og af forpligtelsen til at angive en tilstrækkelig begrundelse i medfør af artikel 253 EF hvad angår justeringen for toldgodtgørelse ved sammenligningen af normalværdien og eksportprisen
 - et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 1-3 og 5, og af antidumpingaftalen af 1994 for så vidt angår fastlæggelsen af, at der foreligger en væsentlig skade
 - et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, og af antidumpingaftalen af 1994 for så vidt angår fastlæggelsen af en årsagssammenhæng mellem den angivelige dumpingimport og den angivelige skade.
- 19 Ved dom af 27. september 2011, Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet (T-199/04, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:535), tiltrådte Retten uden at undersøge de øvrige anbringender, der var fremsat for den, det femte anbringendes tredje led, idet Rådet havde begået en retlig fejl ved at afstå fra at undersøge, om ophævelsen af den tidligere antidumpingtold og gennemførelsen af generelle præferencer til fordel for Pakistan i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 7, havde brudt årsagsforbindelsen mellem dumpingimport fra Pakistan og den skade, som EU-erhvervsgrenen havde lidt, og annullerede den omtvistede forordning hvad angår Gul Ahmed.
- 20 Rådet, som støttedes af Kommissionen, appellerede denne dom med påstand om ophævelse heraf.
- 21 Ved dom af 14. november 2013, Rådet mod Gul Ahmed Textile Mills (C-638/11 P, EU:C:2013:732), ophævede Domstolen dom af 27. september 2011, Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet (T-199/04, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:535) og hjemviste sagen til Retten.
- 22 Den 26. november 2015 afholdt Retten et retsmøde i sag T-199/04 RENV. Rådet, som støttedes heri af Kommissionen, anførte i retsmødet, at Gul Ahmed ikke længere havde nogen søgsmålsinteresse.

- 23 Til støtte for denne formalitetsindsigelse gjorde disse to institutioner gældende, at den antidumpingtold, der blev indført ved den omtvistede forordning, var udløbet den 2. marts 2009, hvorfor eksport af det omhandlede produkt ikke længere var genstand for denne told. De gjorde endvidere gældende, at fristen for at anlægge en sag om erstatning uden for kontraktforhold for skade forvoldt ved anvendelsen af denne told i overensstemmelse med artikel 46 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol var udløbet den 1. marts 2014, og at retten til godtgørelse af antidumpingtolden i henhold til artikel 236 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1) ligeledes var forældet. De gjorde gældende, at den annullation, som der var blevet nedlagt påstand om, følgelig ikke længere var egnet til at bibringe Gul Ahmed nogle fordele.
- 24 Retten gav Gul Ahmed en frist på to uger fra datoen for retsmødet til at fremkomme med sine bemærkninger til den fremsatte formalitetsindsigelse om, at der ikke længere forelå en søgsmålsinteresse.
- 25 Ved skrivelse af 10. december 2015 fremkom Gul Ahmed med sine bemærkninger, hvori selskabet gjorde gældende, at det fortsat havde søgsmålsinteresse. Selskabet fremførte således argumenter om, for det første at det fortsat havde interesse i at få erstattet sagsomkostningerne fra Rådet, for det andet at det var muligt i fremtiden at anlægge en erstatningssag vedrørende den skade, som var blevet forvoldt som følge af Unionens retsinstansers undladelse af at træffe afgørelse inden for rimelig tid, for det tredje at der var en chance for, at det kunne få godtgjort den endelige antidumpingtold, som var blevet betalt, for det fjerde at det havde interesse i at sikre, at en sådan ulovlighed ikke gentager sig i fremtiden, og for det femte at det havde mulighed for at genoprette sit omdømme ved at fortsætte sagen.
- 26 Kommissionen og Rådet fremsatte deres bemærkninger ved skrivelser af 6. og 20. januar 2016. De anmodede i det væsentlige Retten om at forkaste Gul Ahmeds argumenter og fastslå, at selskabet havde mistet enhver interesse i at fortsætte sagen.
- 27 Ved den appellerede dom blev Kommissionen frifundet.

Parternes påstande i appelsagen

- 28 Appellanten har nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, og om, at Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen og for Retten.
- 29 Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Appellen

- 30 Til støtte for appellen har appellanten påberåbt sig to anbringender om, dels at Retten ved at finde, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse om det andet og det tredje anbringende, fordi appellanten ikke længere havde søgsmålsinteresse, tilsidesatte artikel 36 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol vedrørende kravet om, at domme skal begrundes, og begik en retlig fejl, dels at Retten begik retlige fejl og gengav de faktiske omstændigheder urigtigt hvad angår forkastelsen af selskabets femte anbringende.

Det første anbringende

Parternes argumenter

- 31 Det første anbringende vedrører den begrundelse for den appellerede dom, der fremgår af dennes præmis 42-60. Anbringendet er inddelt i fire led.
- 32 Med det første anbringendes første led har appellanten i det væsentlige foreholdt Retten, at den i den appellerede doms 49, 57 og 60 tilsidesatte sin begrundelsespligt og artikel 129 i Rettens procesreglement ved at pålægge appellanten at bevise, at selskabets søgsmålsinteresse fortsat bestod inden for rammerne af sagen anlagt med henblik på at opnå annullation af den omtvistede forordning, selv om søgsmålsinteressen efter appellansens opfattelse alene skal bevises af sagsøgeren på tidspunktet for nedlæggelsen af påstanden om annullation af den pågældende retsakt, og at det, når denne interesse er bevist, påhviler den part, som gør gældende, at en sådan interesse er bortfaldet, at bevise dette. Appellanten har tilføjet, at Retten tilsidesatte selskabets ret til forsvar ved alene at undersøge de argumenter, der var fremført for at godtgøre, at dets søgsmålsinteresse fortsat bestod, uden at den tog hensyn til de andre oplysninger i sagsakterne.
- 33 Som led i det første anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at i modsætning til, hvad Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 58, afslørede fejlene vedrørende fastsættelsen af eksportprisen og normalværdien samt vedrørende dumpingberegningen metodefejl, der kunne gentages i fremtiden, og ikke blot materielle fejl, som var særlige for denne sag, hvilket burde føre til annullation af den omtvistede forordning, så meget desto mere som det ville være i Unionens almene interesse at sanktionere sådanne uregelmæssigheder, der er i strid med grundforordningens artikel 2.
- 34 Som led i det første anbringendes tredje led har appellanten kritiseret den appellerede doms præmis 58, for så vidt som Retten tilsidesatte begrundelsespligten, idet den bemærkede, at justeringen for toldgodtgørelser i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 10, blev delvist forkastet, fordi denne påstand ikke var støttet af et egnet bevis.
- 35 For det fjerde har appellanten foreholdt Retten, at den ikke besvarede argumentet om, at en nægtelse af søgsmålsinteresse i søgsmål med påstand om annullation af retsakter, som ikke har givet anledning til opkrævning af beløb, og som udløber, inden Retten træffer afgørelse om disse retsakters gyldighed, unddrager sådanne retsakter enhver retslig kontrol og således udgør en tilsidesættelse af artikel 263 TEUF, som Retten tidligere har fastslået i dom af 18. marts 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet (T-299/05, EU:T:2009:72).
- 36 Rådet og Kommissionen har bestridt appellansens argumenter.

Domstolens bemærkninger

- 37 Hvad angår det første anbringendes første led fremgår det af Domstolens faste praksis, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt denne person har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel. Beviset for en sådan interesse, som vurderes på tidspunktet for anlæggelsen af søgsmålet, og som er en afgørende og grundlæggende betingelse for al rettergang, skal føres af sagsøgeren (jf. i denne retning dom af 4.6.2015, Andechser Molkerei Scheitz mod Kommissionen, C-682/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2015:356, præmis 25-27 og den deri nævnte retspraksis).

- 38 Denne interesse skal endvidere bestå indtil afslutningen af sagen, og den retsinstans, for hvilken sagen verserer, kan af egen drift og på ethvert tidspunkt under sagen rejse partens manglende interesse i at opretholde sin påstand som følge af en omstændighed, der er indtruffet efter indleveringen af stævningen (jf. i denne retning dom af 19.10.1995, Rendo m.fl. mod Kommissionen, C-19/93 P, EU:C:1995:339, præmis 13, og af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 57).
- 39 Selv om Retten af egen drift og på ethvert tidspunkt under sagen kan rejse spørgsmålet om sagsøgerens manglende søgsmålsinteresse, kan den ligeledes undersøge et sådant spørgsmål, hvis det rejses under sagen af en part, som i denne henseende påberåber sig tilstrækkeligt tungtvejende beviser.
- 40 Som led i denne undersøgelse tilkommer det Retten at opfordre sagsøgeren til at afgive forklaring om dette spørgsmål og at give denne mulighed for at fremlægge oplysninger, der på relevant vis kan begrunde, at dennes søgsmålsinteresse fortsat består.
- 41 I det foreliggende tilfælde gjorde Rådet og Kommissionen i retsmødet for Retten den 15. november 2015 gældende, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse, eftersom appellants søgsmålsinteresse var bortfaldet, hvorved de støttede sig på tilstrækkeligt tungtvejende beviser. Efter dette retsmøde blev appellanten opfordret til at afgive forklaring om dette spørgsmål og fik lejlighed til at forelægge alle beviser, der kunne tilvejebringe institutionernes argumenter.
- 42 Retten tilsidesatte følgelig hverken bevisbyrden eller sin begrundelsespligt ved at fastslå, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse om det andet og det tredje anbringende, eftersom den efter at have undersøgt alle de faktiske og retlige omstændigheder, som parterne havde påberåbt sig hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt appellants søgsmålsinteresse fortsat bestod, og som selskabet havde kunnet afgive forklaring om, fastslog, at appellanten ikke havde givet en relevant begrundelse for, at selskabet fortsat havde interesse i disse to anbringender om annullation af den omtvistede forordning.
- 43 Appellanten har endvidere med urette gjort gældende, at Retten tilsidesatte selskabets ret til forsvar, selv om Retten efter at have givet dette mulighed for at afgive forklaring om formalitetsindsigelsen vedrørende søgsmålsinteressens bortfald, besvarede alle de faktiske og retlige forhold, som appellanten havde fremført for at begrunde, at denne interesse var bevaret, hvilket den skulle gøre som anført ovenfor i nærværende doms præmis 39 og 40.
- 44 Det følger heraf, at det første anbringendes første led må forkastes som ugrundet.
- 45 Hvad angår det første anbringendes andet led skal det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes, i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, og at det ikke reelt skal have til formål at opnå, at stævningen for Retten pådømmes endnu en gang (jf. i denne retning kendelse af 17.9.1996, San Marco mod Kommissionen, C-19/95 P, EU:C:1996:331, præmis 37 og 38).
- 46 I det foreliggende tilfælde har appellanten i appelskriftet blot påberåbt sig fejl i beregningsmetoden uden at beskrive dem og den manglende sammenhæng i resultaterne af dumpingberegningen, uden at selskabet har godtgjort grundene til, at disse fejl kan gentage sig i fremtiden. Som generaladvokaten har anført i punkt 75 i forslaget til afgørelse, har appellanten i retsmødet for Domstolen endvidere gjort gældende, at selskabet fandt, at Kommissionen havde støttet sine konklusioner på vilkårlige ad hoc-valg uden at fastlægge en særlig beregningsmetode. Følgelig har appellanten i retsmødet selv anerkendt, at de angivelige fejl var specifikke for sagens omstændigheder.
- 47 Det andet led skal derfor afvises.

- 48 Hvad angår det første anbringendes tredje led skal det, som generaladvokaten har fremhævet i punkt 78 til forslaget til afgørelse, bemærkes, at appellanten har foretaget en åbenbart urigtig fortolkning af den appellerede doms præmis 58, hvorved Retten blot fastslog, at appellanten ikke havde søgsmålsinteresse, eftersom konklusionerne i den omtvistede forordning, hvis lovlighed appellanten bestred, var nært knyttet til de særlige omstændigheder i den sag, som var indbragt for Retten. Det var i denne sammenhæng, at Retten i den nævnte præmis 58 blot bemærkede, at Rådet delvist havde afvist justeringen for toldgodtgørelse, da appellanten ikke havde fremlagt tilstrækkelige beviser.
- 49 Det følger heraf, at det første anbringendes tredje led må forkastes som ugrundet.
- 50 Hvad angår det første anbringendes fjerde led skal det indledningsvis bemærkes, at Rettens ræsonnement i præmis 56 og 57 i dom af 18. marts 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet (T-299/05, EU:T:2009:72) direkte havde til formål at afvise Rådets argumentation i denne sag, som er gengivet i denne doms præmis 44, hvorefter sagsøgerne i denne sag ikke længere kunne begrunde en søgsmålsinteresse, idet den forordning, som de tilsigtede annulleret, var udløbet efter anlæggelsen af annulationssøgsmålet, og de ikke havde betalt nogen antidumpingtold i henhold hertil.
- 51 Det skal fremhæves, at Retten i den appellerede dom på ingen måde fastslog, at appellants søgsmålsinteresse var bortfaldet, alene fordi den omtvistede forordning ikke længere havde virkninger, på det tidspunkt, hvor Retten traf afgørelse om annulationssøgsmålet, og fordi appellanten ikke kunne godtgøre, at selskabet havde betalt antidumpingtold i medfør af denne forordning.
- 52 For at fastslå, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse om det andet og det tredje anbringende, støttede Retten sig på fem grunde, nemlig for det første at ønsket om at få betalt sagsomkostningerne ikke kunne anses for at begrunde, at appellants søgsmålsinteresse fortsat bestod (den appellerede doms præmis 52), for det andet at den urimeligt lange varighed af denne procedure heller ikke kunne anses for at begrunde, at selskabets søgsmålsinteresse fortsat bestod (den appellerede doms præmis 53), for det tredje at appellanten ikke havde godtgjort, at selskabet havde betalt antidumpingtold i henhold til den omtvistede forordning, idet den antidumpingtold, som dets datterselskab havde betalt, ikke var betalt i henhold til den omtvistede forordning, men i henhold til forordning nr. 695/2006, som ændrede den (den appellerede doms præmis 54 og 55), for det fjerde at de ulovligheder, som den omtvistede forordning angiveligt var behæftet med, ikke kunne gentage sig uafhængigt af sagens omstændigheder (præmis 56-58), og for det femte at der ikke var grundlag for argumentationen om genoprettelsen af appellants omdømme (præmis 59).
- 53 Det skal endvidere bemærkes, at Retten i denne doms præmis 54 fastslog, at forordning nr. 695/2006 havde fastsat en ny normalværdi, og sammenlignede denne med eksportprisen for på grundlag heraf at konkludere, at appellanten ikke længere havde søgsmålsinteresse vedrørende bl.a. det andet og det tredje anbringende om henholdsvis fejl begået i den omtvistede forordning hvad angår fastsættelsen af normalværdien og i sammenligningen af denne med eksportprisen i den omtvistede forordning, når der ikke forelå nogen anmodning om tilbagebetaling af told opkrævet i henhold til den sidstnævnte forordning.
- 54 Retten drog derfor med rette en sådan konklusion, for så vidt som appellanten, som generaladvokaten har anført i punkt 99 i forslaget til afgørelse, ikke havde godtgjort, at selskabet senest tre år efter datoen for meddelelse af toldskylden som fastsat i artikel 121, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1) havde anmodet toldmyndighederne om tilbagebetaling i henhold til den retsakt, som det fandt ulovlig (jf. i denne retning dom af 27.9.2007, Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, præmis 67, og af 4.2.2016, C & J Clark International og Puma, C-659/13 og C-34/14, EU:C:2016:74, præmis 188 og den deri nævnte retspraksis).

- 55 Det følger heraf, at i modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende til støtte for det første anbringendes fjerde led som led i denne appel, gør den appellerede dom det muligt at få kendskab til grundene til, at Retten ikke overførte ræsonnementet i præmis 56 og 57 i dom af 18. marts 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet (T-299/05, EU:T:2009:72) på nærværende sag.
- 56 Det første anbringendes fjerde led skal dermed ligeledes forkastes som ugrundet, hvorfor dette anbringende skal forkastes i det hele.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

- 57 Med det andet anbringende har appellanten kritiseret den appellerede doms præmis 162, 163 og 168-170, hvori Retten forkastede selskabets femte anbringende til støtte for annullationssøgsmålet, hvorved det havde rejst tvivl om årsagsforbindelsen mellem importen af sengelinned med oprindelse i Pakistan og den betydelige skade, som EU-erhvervsgrene havde lidt på dette område, dels som følge af denne erhvervsgrens nye orientering mod den øverste ende af denne sektor, dels ved forhøjelsen af importen fra tyrkiske producenter, der var underlagt EU-producenter.
- 58 Med det andet anbringendes første led har appellanten gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den i den appellerede doms præmis 162 og 163 fastslog, at EU-erhvervsgrenens nye orientering mod markedets øvre sektor ikke kunne anses for at rejse tvivl om årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten fra Pakistan og denne erhvervsgrens skade, skønt det i 92. og 112. betragtning til den omtvistede forordning blev konstateret, at der solgtes mindre i denne sektor. Appellanten har tilføjet, at Retten begik en retlig fejl, da den ikke besvarede selskabets argumentation om, at EU-erhvervsgrenens nye orientering allerede var påtænkt inden indledningen af undersøgelsesperioden.
- 59 Med det andet anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 168 gengav oplysningerne i den omtvistede forordning urigtigt ved at finde, at den omstændighed, at institutionerne fastslog visse forbindelser mellem erhvervsgrenen i EU og i andre lande, ikke i sig selv indebar, at de var bekendt med en decentraliseringsstrategi, skønt der i 109. betragtning til den omtvistede forordning konstateredes forbindelser mellem EU-erhvervsgrenen og den tyrkiske erhvervsgren, samt en vis integration på den sidstnævnte erhvervsgrens marked, hvilket tydeliggjorde, at EU-erhvervsgrenen havde en decentraliseringsstrategi over for Tyrkiet.
- 60 Appellanten har tilføjet, at Retten hvad angår den appellerede doms præmis 169 gengav de faktiske omstændigheder urigtigt ved at finde, at selskabet havde gjort gældende, at EU-erhvervsgrenens decentralisering af produktionen af sengelinned til andre lande havde brudt årsagsforbindelsen mellem den skade, som denne erhvervsgren havde lidt, og importen fra Pakistan. Appellanten har endvidere anført, at Retten ikke begrundede den konstatering, der fremgår af den appellerede doms præmis 170, hvorefter 109.-111. betragtning til den omtvistede forordning tydeliggjorde, at Rådet havde foretaget en fyldestgørende vurdering af virkningen af importen af det pågældende produkt fra Tyrkiet. Endelig har selskabet gjort gældende, at den appellerede dom heller ikke analyserede den kombinerede virkning af EU-erhvervsgrenens orientering mod sektorens øverste ende og den samtidige stigning i importen fra tyrkiske producenter, der var underlagt EU- erhvervsgrenen.
- 61 Rådet og Kommissionen har bestridt appellanternes argumenter.

Domstolens bemærkninger

- 62 Det skal bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at den urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviserne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at der er behov for at foretage en fornyet vurdering af disse oplysninger (dom af 2.6.2016, Photo USA Electronic Graphic mod Rådet, C-31/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:390, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).
- 63 Det følger endvidere af lige så fast retspraksis, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske og politiske situationer, som de skal undersøge. For så vidt angår domstolsprøvelsen af institutionernes skøn skal den således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. i denne retning dom af 7.5.1987, Nachi Fujikoshi mod Rådet, 255/84, EU:C:1987:203, præmis 21, og af 14.12.2017, EBMA mod Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).
- 64 Domstolen har ligeledes fastslået, at Rettens efterprøvelse af de beviser, som Unionens institutioner har lagt til grund for deres konstateringer, ikke udgør en ny vurdering af de faktiske omstændigheder, som erstatter institutionernes. Denne kontrol gør ikke indgreb i institutionernes brede skønsmargen inden for området for handelspolitik, men er begrænset til en prøvelse af, om disse elementer var af en sådan art, at de understøttede institutionernes konklusioner. Det tilkommer derfor Retten ikke blot at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf (dom af 14.12.2017, EBMA mod Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 I det foreliggende tilfælde skal det hvad angår det klagepunkt om urigtig gengivelse, som appellanten har påberåbt sig til støtte for det andet anbringendes første led, og som er rettet mod den appellerede doms præmis 162 og 163, fremhæves, at det i 92. og 112. betragtning til den omtvistede forordning hvad angår de overvejelser, der fremgår af den første af disse præmisser, dels anførtes, at »[EU]-erhvervsgrenen [havde] været tvunget til at foretage en omlægning til øget salg af nicheprodukter af højere værdi, idet deres salg af massevarer [var] blevet overtaget af import fra lavprislande«, dels at »[d]e fleste producenter i [EU] har forskellige varemønstre for forskellige markedssegmenter. Mærkevarerne i den øverste ende af markedet giver stor fortjeneste, men sælges kun i meget små mængder. For at udnytte kapaciteten mest muligt og dække de faste produktionsomkostninger ville [EU]-erhvervsgrenen også have brug for et stort salg på markedssegmentet med lavere priser. [...] I betragtning af den samlede vækst i forbruget, der ikke er begrænset til noget bestemt markedssegment, kan efterspørgselssituationen i [EU] derfor ikke siges at have brudt årsagssammenhængen mellem dumpingimporten fra Pakistan og den skade, som [EU]-erhvervsgrenen har lidt«.
- 66 I modsætning til, hvad appellanten har anført, modsiger den appellerede doms præmis 162, hvorefter den betydelige skade for EU-erhvervsgrenen ikke kunne forklares ved den angivelige stagnering i den øverste ende af sektoren, for så vidt som efterspørgslen i EU var steget i alle sektorer, på ingen måde de to betragtninger, der er nævnt i den foregående præmis, hvorfor dette klagepunkt må forkastes som ugrundet.
- 67 Hvad angår klagepunktet rettet mod den appellerede doms præmis 163 skal det bemærkes, at den begrundelse, der fremgår af den appellerede doms præmis 162, i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde, at appellansens argument forkastes.

- 68 Heraf følger, at dette klagepunkt må forkastes som uvirksomt. Følgelig skal det andet anbringendes første led forkastes.
- 69 Hvad angår det andet anbringendes andet led, som er rettet mod den appellerede doms præmis 168-170, skal det bemærkes, at Rådet i 109. og 111. betragtning til den omtvistede forordning anførte, at der var forbindelser mellem EU-erhvervsgruppen og den tyrkiske erhvervsgruppe samt en vis markedsintegration i form af selskabsintern handel, hvilket antydede, at beslutningen om at importere fra dette land ikke alene blev truffet på grundlag af prisen. Rådet konkluderede, at importen fra andre tredjelande end Pakistan ikke kunne rejse tvivl om årsagsforbindelsen mellem importen fra Pakistan, der var støttet af dumping, og den skade, som EU-erhvervsgruppen led, for så vidt som priserne på produkter med oprindelse i erhvervsgruppen i disse andre tredjelande oversteg priserne på produkterne fra den pakistanske erhvervsgruppe.
- 70 Hvad først angår den appellerede doms præmis 168, hvorefter »den omstændighed, at institutionerne fastslog visse økonomiske forbindelser mellem erhvervsgruppen i EU og i andre lande, ikke i sig selv indebar, at de var bekendt med en decentraliseringsstrategi, der skulle erstatte produktionen i EU med en decentraliseret produktion«, viser denne ikke tydeligt, at Retten gengav de i den foregående præmis nævnte oplysninger urigtigt, for så vidt som konstateringen af, at der var forbindelser mellem EU-erhvervsgruppen og den tyrkiske erhvervsgruppe, og at der forelå import, som ikke alene skyldtes priserne, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at godtgøre en forsætlig decentraliseringsstrategi inden for EU-erhvervsgruppen, som kan rejse tvivl om, hvorvidt denne EU-erhvervsgruppe har lidt en skade som følge af importen med oprindelse i Pakistan.
- 71 I henhold til den i nærværende doms præmis 62 nævnte retspraksis skal appellants klagepunkt, der er fremsat til støtte for det andet anbringendes andet led, hvorefter Retten i den appellerede doms præmis 168 gengav de faktiske omstændigheder, som den var forelagt, urigtigt, således forkastes som ugrundet.
- 72 Hvad dernæst angår det klagepunkt, der er rettet mod den appellerede doms præmis 169 og ligeledes vedrører Rettens urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder, som den var forelagt til bedømmelse, skal det bemærkes, at appellanten i punkt 172 i stævningen i annullationssøgsmålet for Retten anførte, at »eftersom det mindre tab af markedsandele, som [EU]-produktionen har lidt, er blevet kompenseret ved stigningen i markedsandelene fra importen fra den decentraliserede produktion, der kontrolleres af [EU]-erhvervsgruppen, er enhver skade, som [EU]-erhvervsgruppen har lidt, ikke forårsaget af importen fra Pakistan, men af [EU]-producenternes beslutning om at anvende af disse producenter kontrolleret offshore-produktion til at forsyne sig med billigt sengelinned og sælge det i [EU]«.
- 73 I modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende som led i dette klagepunkt, har selskabet med de ovenstående betragtninger i den foregående præmis således rejst tvivl om den årsagsforbindelse, der findes mellem den skade, som EU-erhvervsgruppen har lidt, og importen med oprindelse i Pakistan.
- 74 Dette klagepunkt skal herefter forkastes som ugrundet.
- 75 Hvad angår det tredje klagepunkt, som appellanten har fremsat til støtte for det andet anbringendes andet led, skal det anføres, at Retten begrundede sin afgørelse korrekt ved i den appellerede doms præmis 170 at fastslå, at det fremgik af 109.-111. betragtning til den omtvistede forordning, at Rådet havde foretaget en fyldestgørende bedømmelse af indvirkningen af importen af det pågældende produkt fra andre tredjelande, herunder Tyrkiet, og at den således uden at foretage et åbenbart urigtigt skøn kunne konkludere, at de relativt høje priser på importen fra disse lande i forhold til priserne på importen fra Pakistan var til hinder for, at importen fra tredjelandene brød den nævnte årsagsforbindelse.

- 76 Efter at have bemærket, at appellanten ikke havde fremlagt beviser, der kunne rejse tvivl om denne årsagsforbindelse, fastslog Retten således, at Rådet ikke havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder, og at oplysningerne i den omtvistede forordning kunne give et tilstrækkeligt bevis for en sådan årsagsforbindelse.
- 77 Heraf følger, at dette klagepunkt må forkastes som ugrundet.
- 78 Hvad endelig angår klagepunktet om en manglende analyse af den kombinerede virkning af andre faktorer skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 178-181 begrundede årsagerne til, at der ikke var grundlag for at analysere disse, uden at appellantens i appelskriftet har forklaret grundene til, at Retten således skulle have begået en retlig fejl.
- 79 Dette klagepunkt skal følgelig afvises, og dermed må det anbringendes andet led delvist afvises, delvist forkastes som ugrundet.
- 80 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet, og at appellen i sin helhed derfor bør delvist forkastes som ugrundet, delvist afvises.

Sagsomkostninger

- 81 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af dette reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 82 Da Rådet og Kommission har nedlagt påstand om, at Gul Ahmed tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og dette selskab har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Gul Ahmed Textile Mills Ltd betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter